

som er Skyld i Skaden, og som derfor skal betale den, og jeg tror for øvrigt heller ikke, at de Vanskeligheder, der her kunde blive Tale om, paa nogen Maade vil være uovervindelige. Hvis der er Trang til en særlig Hjælp for Rederierne, vil der uden al Tvivl fremkomme Forsikringsformer, som imødekommer en saadan Trang. Der vil fremkomme en kollektiv Forsikring af alle dem, som f. Eks. er om Bord paa en Passagerdamper, saaledes at de kostbarere og de mindre kostbare Liv forsikres under eet. Naar det sker under saadanne større Forhold, vil det altid være saaledes, at der er nogle kostbare og en hel Del mindre kostbare Liv, det ene vil kunne opveje det andet, og Forholdet vil blive det, at Forsikringselskabet giver Erstatning for den Skade, som rammer, enten den saa i det givne Tilfælde rammer de mere eller de mindre kostbare Liv. Jeg tror, at det vilde være i Uoverensstemmelse med vor Lovgivnings almindelige Synspunkter — det vil, som Professor Grundtvig siger, være irrationelt — om man vilde vedtage en Begrænsning af Erstatningen. Men dertil kommer, at hvis man vedtager en saadan Begrænsning, kommer man i Uoverensstemmelse med den norske og den svenske Søllov, som man dog ellers har lagt saa megen Vægt paa at følge ogsaa i vor Søretslovgivning.

Endelig er der, hvad jeg ikke synes, man kan komme bortfra, dette, at Professor Grundtvig har udtalt, at det maaske ikke er i absolut Uoverensstemmelse med den afsluttede Konvention at vedtage en saadan Begrænsning. Selve dette Udtryk synes dog at tyde paa, at det er meget sandsynligt, at man kunde komme i Strid med Konventionen ved at vedtage Begrænsningen. Men i alt Fald mener Professor Grundtvig jo, at det er i Uoverensstemmelse med Konventionens Aand, og det forekommer mig, at dette dog maa være et vægtigt Argument for ikke at vedtage en saadan Regel, at man derved vilde komme i Uoverensstemmelse med Konventionens Aand. Hvilke Data der er anført i modsat Retning af Retsformand Koch, kan jeg ikke vide. Retsformand Koch blev af det ærede Medlem, som nys talte, kun anført som Autoritet, men de Grunde, han havde anført, blev ikke gengivet her. Hvis Forholdet under den forestaaende Konference skulde vise sig at være det, at der blandt andre Stater er Stemning for at indføre en Begrænsning, saa kan det vel være naturligt, at Danmark ogsaa kunde gaa med. Men det forekommer mig, at

det vilde være urigtigt, om Danmark her alene vilde vedtage en Regel, som er i Strid med vor Lovgivnings almindelige Grundsætninger, som vilde bringe os i Uoverensstemmelse med den norske og den svenske Søllov, og hvorom det endelig er overordentlig tvivlsomt, hvorvidt den kan forenes med den afsluttede Konvention. Men vilde man saa endelig sætte en Begrænsning, forekommer det mig rigtignok, at man maatte sætte Beløbet langt højere end 4,200 Kr. Meningen er vel, at man vil udelukke de særlig kostbare Liv, da man mener, at de Folk selv kan forsikre sig. Men hvis man sætter Begrænsningen til 4,200 Kr., synes det mig rigtignok, at man kommer langt længere ned end til at udelukke de rige Folk. Man behøver dog hverken at være Børsmatador eller Filmskuespiller, for at ens Liv skulde være mere end 4,200 Kr. værd. Det vilde forekomme mig at være en naturlig og berettiget Fordring, at Begrænsningen i alle Tilfælde blev sat saaledes for den økonomiske Værdi, at en ganske almindelig næringsdrivende Borgers Liv kunde rummes indenfor Beløbet, og det vilde efter min Opfattelse ikke være Tilfældet med 4,200 Kr.

Jeg mener altsaa, at man bør blive staaende ved, hvad Landstinget tidligere har vedtaget, nemlig at der skal ydes fuld Erstatning. Men naar det er Tilfældet, forekommer det mig ogsaa, at Erstatningen bør ydes paa den Maade, som er bedst egnet til at oprette den Skade, som er lidt, og det vilde utvivlsomt i Tilfælde, hvor Folk har tabt deres Forsørger, meget ofte være det naturlige at give Erstatning gennem et fortløbende Underholdsbidrag. Naar man gør det, kommer man økonomisk set meget ofte saa nær som muligt til den tidligere Tilstand, medens man derimod, hvis man skal fastsætte et bestemt Beløb en Gang for alle, maa fastsætte det efter et Skøn, og det vilde være langt vanskeligere at træffe det rigtige, end hvis man ogsaa har den anden Vej aaben. Det maa ogsaa erindres, at der her er Tale om et Valg mellem to Alternativer. Hvis man mener at kunne fastsætte et bestemt Beløb med tilstrækkelig Sikkerhed, kan man ogsaa gaa den Vej; det kan kun være heldigt for Domstolene, at de paa dette i og for sig vanskelige Omraade er stillet saaledes, at de kan gaa den Vej, som i det enkelte foreliggende Tilfælde anses for bedst at svare til Formaalet.

Med disse Ord skal jeg, i Tilslutning til Forslagsstillernes Ordfører, tillade mig